

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page UOCC](#) | [Listing of Articles](#)

Преподобний Отець наш Піор

Our Venerable Father Pior

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

«...[A] ось тут маленькі гріхи мого брата, які переді мною, і я витрачаю свій час засуджувати їх.»

Святий Антоній Великий Єгипту, покровитель засновників українського Чернецтва, Преподобного Антонія Києво-Печерського, сказав одного разу: "Наше життя і наша смерть з нашим сусідом. Якщо ми здобудемо свого брата, ми придбали Бога, але якщо ми спокусимо свого брата, ми згрішили проти Христа". На 30-го червня за Григоріанським календарем (це – 17-го червня за Юліанським) ми святкуємо пам'ять одного з учнів Авви Антонія, Св. Піора, якого пам'ятають в основному з його навчання про те, як ми повинні ставитися до наших братів і сестер.

Ось як це записано в класичному духовному творі Вислови Отців Пустельників (Aporhthegmata Patrum):

Була в той час зустріч у Скиті про брата, який був згрішив. Отці говорили, а Авва Піор мовчав. Пізніше, він встав і вийшов; він узяв мішок, наповнив його піском і ніс його на плечах. Він поклав трохи піску також в невеличкий мішок, якого він ніс перед собою. Коли Отці запитали його, що це означало

“...[A]nd see here are the little sins of my brother which are in front of me, and I spend my time judging them.”

St. Anthony the Great of Egypt, the Patron Saint of the founder of Ukrainian monasticism, St. Anthony of the Kyivan Caves, once said: “Our life and our death are with our neighbour. If we gain our brother, we have gained God, but if we cause our brother to stumble, we have sinned against Christ.” On June 30 on the Gregorian Calendar (which is June 17 on the Julian) we commemorate one of Abba Anthony’s disciples, St. Pior, who is remembered chiefly for a teaching of his about the way we ought to relate to our brothers and sisters.

Here is how it is recorded in the spiritual classic The Sayings of the Desert Fathers (Aporhthegmata Patrum):

There was at that time a meeting at Scetis about a brother who had sinned. The Fathers spoke, but Abba Pior kept silence. Later, he got up and went out; he took a sack, filled it with sand and carried it on his shoulder. He put

б, то він сказав: "У цей мішок, який містить багато піску, мої гріхи, яких багато; я поставив їх позаду себе, щоб не бентежитися про них і, щоб не плакати [тобто покаятися]; а ось тут небагато гріхів мого брата, які переді мною, і я витрачаю свій час засуджувати їх. Це неправильно. Я радше повинен носити свої гріхи перед собою і клопотатися про них, просячи Бога простити мені за них". Отці встали і сказали: "Істинно, це шлях спасіння".

Молитися за наших братва і сестер, прощаючи їм і закликаючи інших простити їм, як вчить Св. Піор, дійсно відображає те, що вчив і втілював Господь наш Ісус Христос про справжню, діяльну любов, яка є самою Енергією Бога, яка остаточно перетворює нас і все навколо нас на громадян вічного Царства Небесного.

Піор також продемонстрував цю любов у події стосовно його сестри по плоті. Як робили майже всі героїчні подвижники пустелі (у відповідь на спокусу використовувати свою приналежність до Церкви, як засіб для здобуття прихильності та поваги), Св. Піор був поклявся, коли ступав, ще як молода людина, на цей шлях самого вимогливого життя, що він ніколи більше не погляне очима ні на свою сім'ю ні на свій дім. П'ятдесят років по цьому його сестра, почувши, що він ще живий і живе в пустелі, гаряче побажала побачити його в тілі ще перед кінцем їхньої земної мандрівки. Хоча він не міг зламати свою обітницю, Піор пішов до неї додому разом з братом аскетом. Його товариш постукав у її двері, і Авва Піор, почувши, що вона відкриває їх, покликав сестру по імені і сказав: "Моя сестро, я Піор твій брат. Ось я. Приходь, подивися, поглянь, наскільки бажаєш". А сам він тримав очі заплющені, щоб не порушити свою обітницю, і потім повернувся до своєї самотності в пустелі.

Такі історії мабуть звучать дуже дивними для нас, які живемо у комфорті і зручності, про які попередні покоління

a little sand also into a small bag which he carried in front of him. When the Fathers asked him what this meant he said, "In this sack which contains much sand, are my sins which are many; I have put them behind me so as not to be troubled about them and so as not to weep [i.e. repent]; and see here are the little sins of my brother which are in front of me and I spend my time judging them. This is not right, I ought rather to carry my sins in front of me and concern myself with them, begging God to forgive me for them." The Fathers stood up and said, "Truly this is the way of salvation.

Praying for, forgiving and urging others to forgive our brothers and sisters, as St. Pior teaches, does indeed reflect the way our Lord Jesus taught and embodied His message about true, active love, the very energy of God, which ultimately transforms us and all around us into citizens of the eternal Kingdom of Heaven.

Pior also demonstrated this love in an event regarding his sister in the flesh. As did virtually all of the heroic ascetics of the desert (in response to the temptation of using membership in the Church as a means for currying favour and respect), St. Pior had vowed, upon embarking as a young man on this most demanding way of life, that he would never again set eyes upon his family and home. Fifty years later his sister, having heard that he was still alive and living in the desert, desired ardently to see him in the flesh before the end of their earthly sojourn. Although he could not break his vow, Pior did go to her home together with a brother ascetic. His companion knocked on her door, and Abba Pior, hearing her opening it, called out to his sister by name saying: "My sister, I am Pior your brother. Here I am. Come, look, gaze as much as you like." He kept

могли тільки мріяти. Отці та Матері Пустельники стоять протягом історії, як блискучий приклад людей таких закоханих у Бозі, що вони добровільно поставили себе в ситуаціях, де вони залежали б від Нього Одного для самих основ життя - у місцях, де просто вижити вже було щоденним чудом. Уроками, яких вони здобули про те, що дійсно важливе в житті, вони ділилися один з одним та з усіма, хто буде чути й читати про їхні слова і пригоди.

Св. Піор навчився смиренності в прийомі як і наданню гостинності від іншого великого Отця Пустелі, Св. Памва. Розповідають, що коли Піор одного разу відвідав свого брата аскета, то він приніс свій хліб зі собою. Коли Памво запитав його, чому він це зробив, Піор відповів, що він не хотів бути тягарем для нього. Відповідно, коли Авва Памво віддячив йому подібним візитом, то він не тільки приніс свій хліб, але й замочив його в воді, яка була рідкісною в пустелі. Коли Авва Піор запитав, чому він це зробив то Паво йому відповів, що він теж не хотів обтяжувати свого брата. Таким чином м'яко нагадав він йому, - і нам - що, хоча це благословення, щоб давати гостинність, то є також благословення, яке ми повинні давати іншим приймаючи ту гостинність, яку вони нам пропонують.

Зауважимо, що всі ці події дають вказівки про те, як ми мали б піклуватися одне одним, як брати й сестри, діти нашого спільного Отця, Бога. Кожний раз, коли ми чуємо про доброту, яку виявляють люди один до одного, це зігріває наші серця і допомагає нам готуватися до Царства, де всі будуть жити в досконалій любові та злагоді одне з одним. Як Авва Антоній, учитель Св. Піора сказав: "Наше життя і наша смерть з нашим сусідом".

Є багато прикладів істинності цього вчення. Одного з таких прикладів можна знайти в житті двох російських космонавтів, Юрія Гаґаріна й Валерія Комарова. Добре відомо, що Валерій

his eyes shut so as not to break his vow and then returned to his solitude in the desert.

Such stories sound very strange to us who live in the sort of comfort and ease of which earlier generations could only dream. The Desert Fathers and Mothers stand throughout history as a brilliant example of people so in love with God that they willingly placed themselves in situations where they could depend upon Him alone for the very essentials of life - in a place where daily survival was a miracle. The lessons they learned about what was truly important in life, they shared with each other and with all who would hear and read of their words and adventures.

St. Pior was taught the humility of accepting as well as giving hospitality from another great Desert Father, St. Pambo. The story goes that when Pior visited his brother ascetic on one occasion, he brought his own bread with him. When Pambo asked him why he had done so, Pior responded that he did not wish to be a burden to him. Accordingly, when Abba Pambo paid him a reciprocal visit he not only brought his own bread as well, but steeped it in water, a rare commodity in the desert. When Abba Pior asked why he had done so Pambo replied that he, too, did not wish to burden his brother. Thus gently he reminded him – and us – that although it is a blessing to give hospitality, there is also a blessing we must give to others by receiving the hospitality they offer us.

We note that all of these events offer guidance as to how to care for one another as brothers and sisters, children of our common Father, God. Whenever we hear of kindnesses shown by people to one another, this warms our hearts and helps us to get ready for the Kingdom where everyone will live in perfect love and harmony one with another. As Abba Anthony, St. Pior's

помер, коли космічний корабель, в якому він летів не спрацював. Нещодавно стало відомо, що він наперед знав про те, що його місія мала закінчитися трагічно, бо ж згаданий корабель розглянув був його друг Юрія Гаґарін, і повідомив про більше ніж 200 недоліків у ньому. Оскільки політичні лідери того часу вирішили, що політ таки має відбутися то Юрій запропонував сам злетіти в ньому. Однак Валерій наполягав, що саме він повинен літати, як це спочатку планувалося, знаючи, що якщо він це не зробить, то це буде його друг, який помре в ньому. Валерій таким чином буквально став рятівником життя свого друга, Юрія.

Кажуть, що на відміну від того, що пропаганда свого часу була заявляла, Юрій був віруючим в Господа. Таким чином, він, можливо, мав додаткову мотивацію шукати - безуспішно - взяти місце свого друга в приреченому політі. Але це був Валерій, що виграв привілей померти за свого друга, таким чином втілюючи вчення Ісуса: "Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх " (Ін. 15:13).

Св. Піор взяв на себе ризик смерті своєї репутації закликаючи простити брату аскету, бо він, можливо, міг бути звинуваченим - осудливими – у виправданню або применшенню його гріхів. Можна навіть сказати (і багато хто це робить), що прощення злочинців заохочує їх продовжувати робити зло. Але не так, ми повинні дивитися на справу. Іноді дійсно сама любляча річ для свого брата чи сестру, це дозволити їм зробити висновки з наслідків їх неправильних вчинків. Треба прощати і молитися за них, тим не менш.

Те до чого нас закликає нас Св.

teacher declared: "Our life and our death are with our neighbour."

Many examples of the truth of this teaching are available. One such example may be found in the lives of the two Russian astronauts, Yuriy Gagarin and Valeriy Komarov. It was well-known that Valeriy died when the space capsule in which he took his flight malfunctioned. What has recently become known is that he knew that his was a doomed mission because the capsule had been examined by his friend Yuriy Gagarin who reported over 200 deficiencies in it. Since the political leaders of the time insisted that the flight must nonetheless take place, Yuriy himself offered to fly the craft. However Valeriy insisted that it was he who must fly it as originally planned, knowing that if he did not, it would be his friend who would die in it. Valeriy thus literally became a life-line for his friend, Yuriy.

It has been reported that, unlike what the propaganda of the time declared, Yuriy was a believer in the Lord. Thus he may have had extra motivation to seek – unsuccessfully – to take his friend's place in the doomed capsule. It was Valeriy who won the privilege of dying for his friend, thus embodying Jesus' teaching: "Greater love has no one than this, than to lay down one's life for his friends" (John 15:13).

St. Pior took upon himself the risk of the death of his reputation in calling for forgiveness for his brother ascetic, for he may have been accused – by the judgmental – of justifying or minimizing his sins. One might even say (and many do) that forgiving wrongdoers encourages them to keep on doing evil. But this is not how we ought to look at the matter. Sometimes indeed the most loving thing one may do for one's brother or sister is to let them learn from the consequences of their wrong doing. One must forgive and pray for them

Піор, цей звертати увагу, перш за все, на наші власні гріхи і слабкості, щоб вчитися смиренності й співчутливості від них і таким чином просуватися вперед до істинних чеснот і наслідування Того, Хто створив нас, щоб бути схожими на Нього. Це покликання не з легких, але Авва Піор має ще одне вчення для нас, що сильно допоможе нам, в остаточному досягненню цього високого покликання. Ось що ми читаємо в Висловах Отців-Пустельників: «Авва Пімен сказав про Авву Піора, що кожен день він зробив свіжий початок". Давайте зробимо те ж саме.

nonetheless.

What St. Pior exhorts us to do is to pay attention above all to our own sins and weakness, to learn humility and compassion from them and so to advance in true virtue and imitation of the One Who created us to be like Him. This vocation is not an easy one, but Abba Pior has another message for us, which is an invaluable aid to our ultimately achieving this high calling. Here is what we read in The Sayings of the Desert Fathers: "Abba Poemen said about Abba Pior that every single day he made a fresh beginning". Let us do likewise.